

Kráľovná a škriatok

V ďalekom Škótsku pri severnom mori, za trocha nízkymi kopcami a šiestimi nížinami, v obrovskom prastarom jaseňi, žil opustený škriatok Jack.

Bol veľmi malý a veľmi škaredý, preto sa ľuďom ani na oči neukazoval. Zhotovil si v prastarom strome malý domček s jednou izbietkou a malou pieckou s komínom. Zrána chodieval na huby a lesné plody a ku večeru zasa zbieral liečivé bylinky. Bol však veľmi múdry a šikovný. Mal veľmi rád zvieratká, o ktoré sa staral a liečil ich. V izbietke mal veľa múdrych kníh, z ktorých si stále čítal. Vedel ukuchtiť vynikajúce hubové dobroty a fantastické koláčiky s lesným ovocím, ktoré rozvoniavali po celom lese. Jeho bylinkové čaje postavili na nohy nejedného lesného obyvateľa.

V tej istej spomínanej krajine, na veľkom zelenom panstve, v zámku zvanom Balmoral žila múdra, vzdelaná, ľuďmi veľmi milovaná, kráľovná Elizabeth. Kráľovala už veľmi dlhé roky spravodlivo a múdro. Mala vo svojich rukách i zázračnú moc – koho pohladila, tomu uľavila na duši i od bolesti. Veľmi rada a často sa prechádzala po svojom panstve a spoločnosť jej robili štyria psí miláčikovia a jej oddaný koník Eliot.

Aj v ten deň sa kráľovná vybrala na svoju obľúbenú prechádzku. No tentokrát zašla so svojimi psíkmi a Eliotom o čosi hlbšie do lesa ako inokedy. Keď tu zrazu začula:

„Pomóóó, pomóóó, pomôžte mi niekto!“

Aj Psíkovia zavetrili akýsi pach a začali štekať, aj Eliot začal byť nepokojný, no nikoho však nevideli. Pomaly a opatrne šla za volajúcim hlasom. Predierala sa pomedzi husté kríky, až prišla k veľkému stromu a tam ho uvidela. Medzi hustými koreňmi stromu, ktoré vyrastali a vyčnievali spod zeme bol zakliesnený škriatok Jack. Mykal sa, trhal nožičkami, no husté korene ho nechceli pustiť.

„Jaj, či som sa preľakla!“ povedala kráľovná.

„Ako si sa sem dostal a čo sa Ti stalo?“ vypytovala sa ho.

Jack sa veľmi hanbil pred kráľovnou, nechcel sa spočiatku na ňu ani pozrieť, bál sa, že sa ho zľakne, keď je taký škaredý. Ale kráľovná ho posmeľovala : „Neboj sa ma, ani ja sa nebojím Teba. Pomôžem Ti, vyslobodím Ťa z tých koreňov.“

Kráľovná veľmi opatrne vyťahovala Jackove nôžky a on jej pritom vyrozprával, ako sa mu to stalo. Šiel znova na hríby a uvidel schúleného malého zajačika, ktorý sa celý triasol od strachu, lebo sa nevedel vyslobodiť zo spleti tých koreňov. Zajkovi síce pomohol, no uviazol tam potom sám.

Veruže sa natrápila, ale nakoniec sa jej to podarilo. Jack, ešte stále zahanbený a ubolený, jej bol veľmi vďačný, a preto ju pozval do svojho neďalekého domčeka v starom strome.

Pohostil ju svojimi koláčikmi a bylinkovým čajom a dlhé hodiny jej pri tom rozprával svoj príbeh. Hovoril o sebe, ako sa ocitol v tomto lese, ako sa bál ukazovať svoju škaredú tvár pred svetom. Rozprával jej i o tom, ako má rád zvieratká, o svojej zálube vo varení a pečení.

Kráľovnej bol veľmi sympatický, hneď si ho obľúbila. Svojim zázračným pohladením premenila jeho škaredú tvár na pekného mládenca. Pretože mal rád zvieratká, vzala ho so sebou na svoje panstvo do Balmoralu a vymenovala ho za správcu svojho Kráľovského žrebčína. Jack bol veľmi šťastný a ešte dlhé roky spomínal na deň, keď v lese stretol „svoju“ kráľovnú.